

УДК 351:330.322:338.26

DOI: 10.31673/2786-7412.2026.021719

Назарій ЛЯШУК

*аспірант кафедри управління охороною здоров'я та публічного адміністрування
Національного університету охорони здоров'я України імені П.Л.Шупика
ORCID ID: 0000-0001-8221-9580*

Nazarii LIASHUK

*PhD Student, Department of Healthcare Management and Public Administration
Shupyk National Healthcare University of Ukraine
ORCID ID: 0000-0001-8221-9580*

**ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ІНДИКАТИВНОГО ПЛАНУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОЄКТІВ:
РОЗПОДІЛ ПОВНОВАЖЕНЬ
МІЖ РІВНЯМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ**

**INSTITUTIONAL FRAMEWORK FOR INDICATIVE PLANNING
OF INVESTMENT PROJECTS:
DISTRIBUTION OF POWERS ACROSS LEVELS OF PUBLIC GOVERNANCE**

Анотація. У статті здійснено аналіз інституційного забезпечення індикативного планування інвестиційних проєктів в Україні з акцентом на розподіл повноважень між рівнями публічного управління. Обґрунтовано, що інвестиційна діяльність відіграє важливу роль у забезпеченні економічного відновлення, оскільки сприяє відтворенню основних фондів, формуванню доданої вартості та підтриманню макроекономічної стабільності в умовах ускладненого безпекового середовища. На основі аналізу структурної динаміки капітальних інвестицій за джерелами фінансування встановлено їхню нерівномірність і високу чутливість до кризових явищ, що проявляється у домінуванні власних коштів підприємств, варіативності бюджетних ресурсів та їх залежності від макроекономічних і воєнних чинників. Визначено, що за таких умов важливою стає узгодженість дій між різними рівнями публічного управління, що зумовлює необхідність чіткого розподілу повноважень між державними, регіональними та місцевими органами влади. Розкрито сутність індикативного планування як інструменту координації інтересів учасників інвестиційного процесу, який ґрунтується на рекомендаційному характері показників і поєднує механізми державного регулювання та ринкової саморегуляції. Охарактеризовано інституційну структуру планування інвестиційних проєктів, у межах якої національний рівень формує стратегічні орієнтири, регіональний адаптує їх до територіальних умов, а місцевий забезпечує практичну реалізацію. Проаналізовано нормативно-правове забезпечення управління публічними інвестиціями, зокрема взаємозв'язок із середньостроковим бюджетним плануванням, механізми формування єдиного портфеля проєктів та застосування цифрових інструментів моніторингу. Встановлено, що трансформація системи управління публічними інвестиціями супроводжується впровадженням нових

підходів до планування, оцінювання та контролю, що підвищує прозорість і результативність використання ресурсів. Узагальнено, що подальший розвиток інституційного забезпечення індикативного планування пов'язаний із удосконаленням координаційних механізмів, посиленням міжрівневої взаємодії та інтеграцією інвестиційної політики у систему стратегічного управління державою.

Ключові слова: індикативне планування, інвестиційні проєкти, публічне управління, інституційне забезпечення, розподіл повноважень, капітальні інвестиції, публічні інвестиції, інвестиційна політика.

Abstract. *The article analyzes the institutional framework for indicative planning of investment projects in Ukraine, with a focus on the distribution of powers across levels of public governance. It is substantiated that investment activity plays a crucial role in ensuring economic recovery, as it contributes to the reproduction of fixed assets, the creation of value added, and the maintenance of macroeconomic stability in a challenging security environment.*

Based on an analysis of the structural dynamics of capital investments by sources of financing, their unevenness and high sensitivity to crisis phenomena have been identified, manifested in the dominance of enterprises' own funds, variability of budgetary resources, and their dependence on macroeconomic and wartime factors. Under such conditions, the coherence of actions across different levels of public governance becomes essential, necessitating a clear distribution of powers among national, regional, and local authorities. The essence of indicative planning is revealed as a tool for coordinating the interests of participants in the investment process, based on the advisory nature of indicators and combining mechanisms of state regulation with market self-regulation. The institutional structure of investment project planning is characterized, wherein the national level sets strategic priorities, the regional level adapts them to territorial conditions, and the local level ensures practical implementation. The regulatory and legal framework governing public investment management is analyzed, including its interconnection with medium-term budget planning, mechanisms for forming a unified project portfolio, and the use of digital monitoring tools. It is established that the transformation of the public investment management system is accompanied by the introduction of new approaches to planning, evaluation, and control, which enhances transparency and the effectiveness of resource utilization. It is concluded that the further development of the institutional framework for indicative planning is associated with improving coordination mechanisms, strengthening intergovernmental interaction, and integrating investment policy into the system of strategic state governance.

Keywords: *indicative planning, investment projects, public governance, institutional framework, distribution of powers, capital investments, public investments, investment policy.*

Постановка проблеми. Реалізація інвестиційних проєктів в Україні виступає важливим чинником економічного відновлення та підвищення результативності функціонування публічних фінансів. Відповідно визначальним виступає інституційне забезпечення планування інвестиційної діяльності, яке формує основу для узгодженого прийняття управлінських рішень. Водночас ключовою передумовою ефективності такого планування є чіткий розподіл повноважень між

рівнями публічного управління. Наявна практика свідчить про те, що взаємодія між національним, регіональним і місцевим рівнями не завжди забезпечує належну узгодженість управлінських впливів. Унаслідок цього знижується ефективність відбору та реалізації інвестиційних проєктів. Тому на увагу заслуговує застосування індикативного планування як інструменту координації інтересів учасників інвестиційного процесу. Саме тому актуалізується проблема вдосконалення інституційного забезпечення індикативного планування інвестиційних проєктів із урахуванням розподілу повноважень між рівнями публічного управління.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У наукових публікаціях індикативне планування та інституційні механізми управління інвестиціями розглядаються як важливі інструменти забезпечення ефективного соціально-економічного розвитку та підвищення результативності інвестиційної діяльності. Так, Тимошук М. обґрунтовує індикативне планування як важливий інструмент забезпечення збалансованого соціально-економічного розвитку [1]. Костирко Л. та Розмислов О. розвивають прикладний аспект цієї проблематики, доводячи доцільність використання індикативного планування в системі інвестиційного кредитування підприємств як засобу підвищення ефективності фінансового забезпечення [2]. Нестор О. акцентує увагу на значенні багаторівневого управління державними інвестиціями для досягнення їх ефективності, підкреслюючи необхідність узгодження повноважень між різними рівнями публічного управління [3]. Руденко Р. конкретизує практичний вимір реалізації інвестиційної політики, аналізуючи особливості впровадження інвестиційних проєктів в Україні та виокремлюючи важливі проблеми їх реалізації в сучасних умовах [4].

Метою статті є аналіз інституційного забезпечення індикативного планування інвестиційних проєктів в Україні з акцентом на розподілі повноважень між рівнями публічного управління.

Виклад основного матеріалу. Реалізація інвестиційних проєктів в Україні виступає визначальним чинником розширеного відтворення основних фондів, формування доданої вартості та підтримання процесів економічного відновлення в умовах ускладненого макроекономічного й безпекового середовища. Тому інвестиційна діяльність стає пріоритетною для забезпечення стійкості національної економіки [4, с. 708].

Окреслені вище теоретичні положення щодо ролі інвестиційної діяльності у забезпеченні економічного відновлення потребують емпіричного підтвердження на основі аналізу фактичних даних. Відповідно доцільним є звернення до структурної динаміки капітальних інвестицій за джерелами фінансування, що дозволяє конкретизувати особливості формування інвестиційних ресурсів у сучасних умовах (рис. 1).

**Рис. 1. Обсяги капітальних інвестицій
за джерелами фінансування в Україні, млн грн.**

Джерело: складено на основі [5].

Аналіз демонструє, що протягом останнього десятиліття динаміка капітальних інвестицій за джерелами фінансування характеризується нерівномірністю та чутливістю до зовнішніх впливів. Зокрема, обсяги власних коштів підприємств і організацій демонстрували домінуючу позицію у структурі фінансування, причому їх зростання у 2016-2019 рр. було поступальним, однак у 2020 р. відбулося помітне скорочення, що, безумовно, пов'язано з кризовими явищами. Надалі, вже у 2021 р., спостерігалось відновлення, натомість у 2022 р. показник знову істотно знизився, що особливо гостро відображає вплив воєнних дій, після чого у 2023-2025 рр. зафіксовано кардинально виражену тенденцію до зростання.

Поряд із цим, кошти місцевих бюджетів характеризувалися значною варіативністю, оскільки їх обсяги зростали у 2016-2019 рр., однак у 2020-2022 рр. скоротилися, що зумовлено обмеженням фінансових можливостей територіальних громад. У подальшому періоді спостерігалось поступове відновлення цього джерела, що свідчить про адаптацію бюджетної політики до нових умов. Щодо коштів державного бюджету, то їх динаміка є більш хвилюподібною, оскільки зростання до 2021 р. змінилося спадом у 2022 р., після чого у 2023-2024 рр. відбулося різке збільшення, а у 2025 р. – певне коригування, що свідчить про перерозподіл бюджетних пріоритетів. У цьому контексті стає очевидним, що ефективність інвестиційних процесів значною мірою визначається узгодженістю дій між різними рівнями публічного управління. Саме тому вкрай важливо забезпечити чіткий розподіл повноважень між центральними органами виконавчої влади, регіональними структурами та органами місцевого самоврядування.

З огляду на це, особливо важливим є індикативне планування як інструмент узгодження інтересів учасників інвестиційного процесу, адже його сутність полягає у рекомендаційному характері показників та добровільності вибору варіантів залучення фінансових ресурсів для реалізації інвестиційних проєктів. При цьому, саме тому, суб'єкти господарювання отримують можливість самостійно визначати напрями інвестування або обирати найбільш привабливі сфери для вкладення капіталу. Наведена модель планування орієнтується на узгодження інтересів учасників інвестиційного процесу. Також подібний механізм є досить оптимальним з огляду на необхідність поєднання державного регулювання та ринкової саморегуляції, що забезпечує гнучкість у прийнятті інвестиційних рішень [2, с. 116].

Відтак інституційна структура планування інвестиційних проєктів вибудовується як складна система, у межах якої повноваження розподіляються між різними рівнями публічного управління. Центральні органи формують стратегічні орієнтири та загальнонаціональні пріоритети, що відповідно задає вектор розвитку інвестиційної діяльності. Регіональний рівень, своєю чергою, адаптує визначені орієнтири до специфіки територіального розвитку, натомість місцеві органи забезпечують практичну реалізацію проєктів.

Важливою передумовою ефективності індикативного планування є обґрунтований вибір об'єктів регулювання. При цьому, особливо гостро постає необхідність врахування соціально-економічних структур, процесів та систем взаємозв'язків між ними у сферах виробництва, обігу і споживання. Індикативний характер планування передбачає системний облік внутрішніх закономірностей функціонування економіки, оскільки інакше результативність управлінських впливів може бути кардинально знижена [1, с. 305]. З огляду на це, у ході розподілу повноважень між рівнями публічного управління формується механізм координації, який забезпечує узгодженість дій усіх учасників інвестиційного процесу. Національний рівень визначає інституційні рамки та правила функціонування, що створює передумови для стабільності інвестиційного середовища. Регіональні структури здійснюють відбір і пріоритезацію проєктів з урахуванням територіальних особливостей, а місцевий рівень забезпечує їх імплементацію.

Запровадження індикативного планування в економічну практику держави супроводжується необхідністю глибоких трансформацій інституційного середовища. При цьому першочергового значення набуває реформування системи статистичного обліку, оскільки її невідповідність сучасним вимогам обмежує можливості якісного планування. Відповідно посилення наукового обґрунтування методології планування потребує її узгодження зі світовими стандартами аналізу та прогнозування соціально-економічних процесів. Також формування ефективної системи індикативного планування є досить оптимальним за умови створення дієвого механізму моніторингу, який забезпечує виявлення відхилень фактичних показників від запланованих [1, с. 307]. Тому організація інституційного забезпечення індикативного планування інвестиційних проєктів передбачає чітке структурування функцій між рівнями публічного управління.

Відповідно до Закону України «Про інвестиційну діяльність» [6], державне регулювання інвестиційної діяльності спрямовується на реалізацію економічної, науково-технічної та соціальної політики держави. Таке регулювання здійснюється з урахуванням цілей і показників економічного та соціального розвитку, а також державних і регіональних програм. Воно базується на параметрах державного та місцевих бюджетів, зокрема обсягів фінансування інвестиційної діяльності. Також державне регулювання охоплює управління державними інвестиціями, регулювання умов здійснення інвестиційної діяльності та контроль за її реалізацією всіма суб'єктами.

У системі розподілу повноважень управління державними інвестиціями здійснюється різними рівнями публічної влади, що відображає складну природу інвестиційної політики. Зокрема, органи державної влади забезпечують стратегічне планування та визначення умов інвестування, а регіональні та місцеві органи реалізують конкретні заходи щодо використання бюджетних і позабюджетних ресурсів. Реформування системи управління публічними інвестиціями зумовлює суттєву трансформацію підходів до планування, оцінювання, бюджетування, реалізації, моніторингу та аудиту інвестиційних процесів на всіх рівнях публічного управління. Відтак відбувається переорієнтація управлінських практик, яка охоплює державний та місцевий рівні. Така трансформація сприяє більш чіткому визначенню джерел фінансування та процедур реалізації інвестиційних проєктів, включаючи можливості залучення зовнішніх фінансових ресурсів [7].

Законодавче забезпечення управління публічними інвестиціями визначає базові засади функціонування відповідної системи. При цьому, відповідно до Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо актуалізації та удосконалення деяких положень» від 16 січня 2025 року [8], встановлюється взаємозв'язок між системою управління публічними інвестиціями та середньостроковим бюджетним плануванням. Згідно з положеннями цього нормативного акта, таке планування має ґрунтуватися на узгодженості зі стратегічними цілями розвитку держави. Також це створює інституційні передумови для інтеграції інвестиційної політики у загальну систему державного управління. Відповідно до положень документа [8], публічний інвестиційний проєкт визначається як комплекс взаємопов'язаних заходів організаційно-правового, управлінського, аналітичного, фінансового та інженерно-технічного характеру. Згідно з установленними нормами, представлені заходи формуються на основі національної системи документів стратегічного планування з метою розвитку окремих галузей, секторів економіки, регіонів і територіальних громад. Вони спрямовуються на створення, модернізацію або технічне переоснащення активів із тривалим строком використання, що перевищує один рік. Передбачається також можливість реалізації таких проєктів за рахунок публічних інвестицій та на умовах державно-приватного партнерства, що розширює інструментарій фінансування.

Зауважимо, що планування публічних інвестицій здійснюється на державному, регіональному та місцевому рівнях відповідно до стратегічних цілей і завдань розвитку. Обсяг публічних інвестицій на середньострокову перспективу визначається Бюджетною декларацією, що формує фінансову основу реалізації відповідних проєктів. Визначення пріоритетних напрямів інвестування та розподілу ресурсів відбувається у межах середньострокового плану пріоритетних публічних інвестицій держави, який узгоджується із загальною державною

політикою [8]. Формування єдиного проєктного портфеля публічних інвестицій здійснюється після затвердження середньострокового плану, що дозволяє систематизувати інвестиційні ініціативи держави. Відповідно, використання Єдиної інформаційної системи управління публічними інвестиційними проєктами забезпечує прозорість і впорядкованість процесу відбору та пріоритезації проєктів. Тут особливо гостро постає питання об'єктивності оцінювання, оскільки саме від цього залежить ефективність розподілу фінансових ресурсів [8].

Розподіл бюджетних коштів на реалізацію публічних інвестиційних проєктів здійснюється на основі визначених процедур та критеріїв. Відповідні рішення ухвалюються Міжвідомчою комісією з урахуванням результатів пріоритезації та ступеня готовності проєктів. Своєю чергою, визначення джерел фінансування здійснюється відповідно до методики, затвердженої Міністерством фінансів України, що забезпечує системність підходів до фінансового забезпечення. У підсумку, вкрай важливо дотримуватися встановлених обмежень щодо боргової стійкості та мінімізації фіскальних ризиків, оскільки це визначає стабільність державних фінансів [8].

Структура управління публічними інвестиціями деталізується також Постановою Кабінету Міністрів України № 527 «Деякі питання управління публічними інвестиціями» від 28 лютого 2025 року [9]. Відповідно до зазначеного документа, визначається порядок підготовки публічних інвестиційних проєктів і програм, що реалізуються за рахунок публічних коштів. Також цей порядок регулює підготовку проєктів на всіх рівнях управління відповідно до стратегічних документів і середньострокових планів інвестування. Підготовка проєктів здійснюється ініціаторами в електронній формі із застосуванням Єдиної інформаційної системи, що забезпечує стандартизацію процедур. У результаті, безумовно, кожному проєкту присвоюється унікальний ідентифікатор, що дозволяє здійснювати його подальший моніторинг і контроль. Ефективно організована координація між національним і субнаціональним рівнями управління забезпечує узгоджене функціонування інвестиційної системи. Саме тому така взаємодія дозволяє своєчасно виявляти інвестиційні можливості та наявні обмеження розвитку. При цьому узгодження повноважень сприяє уникненню конфліктів цілей та підвищує результативність використання ресурсів. Також налагоджена координація є досить оптимальним інструментом для забезпечення достатнього ресурсного потенціалу інвестиційної діяльності, що, безумовно, сприяє формуванню довіри між суб'єктами різних рівнів управління. Для досягнення узгодженості інвестиційної політики застосовуються різні інструменти, серед яких виокремлюються механізми співфінансування, міжрівневі угоди, консультаційні процедури, діяльність спеціалізованих агентств, а також інші форми міжурядового діалогу [3].

Функціонування механізмів оцінки та пріоритезації інвестиційних планів забезпечується діяльністю уповноважених інституцій. При цьому, відповідно до Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо актуалізації та удосконалення деяких положень» [8], центральний орган виконавчої влади формує спеціальну комісію для оцінювання середньострокових планів регіонального рівня. До складу такої комісії залучаються представники асоціацій органів місцевого самоврядування, що забезпечує врахування інтересів територіальних громад. Основним завданням комісії є перевірка відповідності

поданих планів стратегічним документам розвитку та їх подальша пріоритезація за встановленими критеріями.

Розподіл коштів державного фонду регіонального розвитку здійснюється на основі чітко визначених критеріїв. Згідно з установленими положеннями, основна частина ресурсів розподіляється відповідно до чисельності населення, натомість інша частина враховує рівень соціально-економічного розвитку регіонів. Тому особливо гостро постає необхідність підтримки менш розвинених територій, що забезпечується через відповідні коригувальні механізми, оскільки вкрай важливою умовою реалізації інвестиційних проєктів є їх співфінансування з місцевих бюджетів, що підвищує зацікавленість територіальних громад у досягненні результатів [8]. Доцільно окремо розглянути функціонування Міжвідомчої комісії з питань розподілу публічних інвестицій (далі Комісія) як важливого елемента інституційної системи. Зазначена Комісія визначається як тимчасовий консультативно-дорадчий орган Кабінету Міністрів України, що забезпечує підтримку процесу ухвалення рішень. Згідно з установленими положеннями, її створення спрямоване на розподіл коштів державного бюджету для підготовки та реалізації публічних інвестиційних проєктів у межах єдиного проектного портфеля. Діяльність Комісії охоплює врахування обсягів державних гарантій, що надаються для забезпечення виконання боргових зобов'язань за залученими кредитами. У своїй роботі цей орган керується Конституцією України, законами та іншими нормативно-правовими актами, що забезпечує легітимність його функціонування [10].

Функціональна спрямованість Комісії визначається її основними завданнями, які формують інструменти до управління публічними інвестиціями. Відповідно важливим завданням є розподіл інвестиційних ресурсів з урахуванням критеріїв пріоритетності, ступеня готовності проєктів та наявності фінансових джерел. Також важливою постає необхідність застосування єдиних підходів до визначення оптимальних механізмів фінансового забезпечення, що дозволяє підвищити ефективність реалізації інвестиційних ініціатив. Важливим аспектом діяльності Комісії є забезпечення дотримання граничних обсягів бюджетних витрат і державних гарантій, що спрямовано на підтримання боргової стійкості та мінімізацію фіскальних ризиків [10].

Пріоритетом системи управління публічними інвестиціями є Середньостроковий план пріоритетних публічних інвестицій держави на 2026-2028 роки [11]. Відповідно до зазначеного документа, визначено важливі сектори інвестування, серед яких транспорт, інфраструктура, житлове будівництво, енергетика, освіта, охорона здоров'я та інші напрями соціально-економічного розвитку. Цей план формує основу для побудови ефективної системи управління інвестиціями, що забезпечує оптимізацію використання бюджетних ресурсів. Також його реалізація сприяє підвищенню прозорості та інтеграції інвестиційної діяльності у загальну систему стратегічного планування. Наскрізні стратегічні цілі публічних інвестицій визначаються як міжсекторальні орієнтири, спрямовані на досягнення національних і глобальних пріоритетів розвитку. Відповідно їх реалізація передбачає консолідацію зусиль органів державної влади, бізнесу та громадянського суспільства, що, своєю чергою, створює передумови для формування механізму до розвитку, що охоплює різні сфери економіки.

Висновки. Отже, результати проведеного дослідження свідчать, що реалізація інвестиційних проєктів в Україні забезпечує відтворення основних фондів, формування доданої вартості та підтримання макроекономічної стабільності. Аналіз динаміки капітальних інвестицій за джерелами фінансування виявляє їхню високу чутливість до кризових і безпекових викликів, що проявляється у нерівномірності інвестиційної активності та домінуванні власних коштів підприємств, що, своєю чергою, актуалізує необхідність посилення інституційного забезпечення інвестиційних процесів, зокрема через узгодження дій між різними рівнями публічного управління. У цьому контексті індикативне планування розглядається як інструмент координації інтересів суб'єктів інвестиційної діяльності, який поєднує механізми державного регулювання та ринкової саморегуляції. Відтак ефективність реалізації інвестиційних проєктів значною мірою пов'язується з чітким розподілом повноважень між національним, регіональним і місцевим рівнями управління, а також із якістю відбору об'єктів інвестування та налагодженістю координаційних механізмів. Сучасна система управління публічними інвестиціями в Україні характеризується трансформаційними змінами, що охоплюють впровадження середньострокового бюджетного планування, формування єдиного портфеля інвестиційних проєктів та використання цифрових інструментів моніторингу, що сприяє підвищенню прозорості та обґрунтованості управлінських рішень. У підсумку подальший розвиток інституційної системи індикативного планування пов'язується з удосконаленням нормативно-правового забезпечення, узгодженням із стратегічними цілями держави та посиленням міжрівневої взаємодії, що створює передумови для формування стійкої та результативної інвестиційної політики.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

1. Тимошук М. Р. Індикативне планування як основа збалансованого соціально-економічного розвитку. Науковий вісник НЛТУ України. 2014. № 24(5). С. 302–308. URL: https://nv.nltu.edu.ua/Archive/2014/24_5/50.pdf (дата звернення: 16.04.2026).
2. Костирко Л. А., Розмислов О. М. Використання методу індикативного планування в системі інвестиційного кредитування підприємств. Економічний простір. 2020. № 162. С. 114–118. DOI: <https://doi.org/10.32782/2224-6282/162-20>.
3. Нестор О. Роль багаторівневого управління державними інвестиціями для забезпечення їхньої ефективності. Економіка та суспільство. 2024. Вип. 60. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-60-36>.
4. Руденко Р. Особливості реалізації інвестиційних проєктів в Україні. Європейський науковий журнал економічних та фінансових інновацій. 2025. № 4(18). С. 701–711. DOI: <https://doi.org/10.32750/2025-0459>.
5. Капітальні інвестиції (квартальна). Державна служба статистики України. 2026. URL: <https://stat.gov.ua/uk/explorer?md5=39639fc82781f0d353415f173602772d> (дата звернення: 16.04.2026).
6. Про інвестиційну діяльність : Закон України від 18 верес. 1991 р. № 1560-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1560-12#Text> (дата звернення: 16.04.2026).

7. Реформа управління публічними інвестиціями. Результати впровадження на національному рівні. URL: <https://mindev.gov.ua/news/reforma-upravlinnia-publichnymy-investytsiiamy-rezultaty-vprovadzhennia-na-natsionalnomu-rivni> (дата звернення: 16.04.2026).
8. Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо актуалізації та удосконалення деяких положень : Закон України від 16 січ. 2025 р. № 4225-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4225-20#Text> (дата звернення: 16.04.2026).
9. Деякі питання управління публічними інвестиціями : постанова Кабінету Міністрів України від 28 лют. 2025 р. № 527. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/527-2025-%D0%BF#Text> (дата звернення: 16.04.2026).
10. Деякі питання розподілу публічних інвестицій : постанова Кабінету Міністрів України від 28 лют. 2025 р. № 232. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/232-2025-%D0%BF#Text> (дата звернення: 16.04.2026).
11. Середньостроковий план пріоритетних публічних інвестицій держави на 2026–2028 роки. URL: <https://me.gov.ua/view/c226f39e-279a-46e6-b134-8570a899d4de> (дата звернення: 16.04.2026).

REFERENCES

1. Tymoshchuk, M. R. (2014). Indykativne planuvannia yak osnova zbalansovanoho sotsialno-ekonomichnoho rozvytku. *Naukovyi visnyk NLTU Ukrainy*, 24(5), 302–308. Retrieved April 16, 2026, from https://nv.nltu.edu.ua/Archive/2014/24_5/50.pdf [In Ukrainian].
2. Kostyrko, L. A., & Rozmyslov, O. M. (2020). Vykorystannia metodu indykativnoho planuvannia v systemi investytsiinoho kredytuvannia pidpriemstv. *Ekonomichnyi prostir*, 162, 114–118. <https://doi.org/10.32782/2224-6282/162-20> [In Ukrainian].
3. Nestor, O. (2024). Rol bahatorivnevoho upravlinnia derzhavnymy investytsiiamy dlia zabezpechennia yikhnoi efektyvnosti. *Ekonomika ta suspilstvo*, 60. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-60-36> [In Ukrainian].
4. Rudenko, R. (2025). Osoblyvosti realizatsii investytsiinykh proektiv v Ukraini. *Yevropeiskyi naukovyi zhurnal ekonomichnykh ta finansovykh innovatsii*, 4(18), 701–711. <https://doi.org/10.32750/2025-0459> [In Ukrainian].
5. State Statistics Service of Ukraine. (2026). *Capital investments (quarterly)*. Retrieved April 16, 2026, from <https://stat.gov.ua/uk/explorer?md5=39639fc82781f0d353415f173602772d> [In Ukrainian].
6. Verkhovna Rada of Ukraine. (1991). *On investment activity* (Law № 1560-XII of September 18, 1991). Retrieved April 16, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1560-12#Text> [In Ukrainian].
7. Ministry for Communities and Territories Development of Ukraine. (n.d.). *Reforma upravlinnia publichnymy investytsiiamy: Rezultaty vprovadzhennia na natsionalnomu rivni*. Retrieved April 16, 2026, from <https://mindev.gov.ua/news/reforma-upravlinnia-publichnymy-investytsiiamy-rezultaty-vprovadzhennia-na-natsionalnomu-rivni> [In Ukrainian].

8. Verkhovna Rada of Ukraine. (2025). *Pro vnesennia zmin do Biudzhetnoho kodeksu Ukrainy shchodo aktualizatsii ta udoskonalennia deiakikh polozhen* (Law № 4225-IX of January 16, 2025). Retrieved April 16, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4225-20#Text> [In Ukrainian].
9. Cabinet of Ministers of Ukraine. (2025). *Deiaki pytannia upravlinnia publichnymy investytsiamy* (Resolution № 527 of February 28, 2025). Retrieved April 16, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/527-2025-%D0%BF#Text> [In Ukrainian].
10. Cabinet of Ministers of Ukraine. (2025). *Deiaki pytannia rozpodilu publichnykh investytsii* (Resolution № 232 of February 28, 2025). Retrieved April 16, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/232-2025-%D0%BF#Text> [In Ukrainian].
11. Ministry of Economy of Ukraine. (2026). *Serednostrokovyi plan priorytetnykh publichnykh investytsii derzhavy na 2026–2028 roky*. Retrieved April 16, 2026, from <https://me.gov.ua/view/c226f39e-279a-46e6-b134-8570a899d4de> [In Ukrainian].

Received (надійшла до редакції): 18.04.2026

Accepted (прийнята до друку): 16.05.2026

Published (опублікована): 12.06.2026